

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Trista[n]dum quibusna[m] de rebus sit, qu[a]ena[m] item tristitia seculi
gaudijs praëferenda sit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

*Tristandum quibusnam de rebus sit, quanam nem cristia seculi
gaudijs preferenda sit.*

ERudimur primo, Christum veram fuisse hominem, utpote qui mortem horruerit. Iterum consolamur, si fortasse timorem, pauorem, tristitiam uel sentimus, ubi natura repugnat horretve, obedire Deo aut superioribus nostris in rebus arduis ac laboriosis, modo propter id quod sentimus, nihil agamus nihilq; omittamus, quod displiceat Deo. Quapropter discere uoluntarius esse ad omnia, quae licet naturae sint horrore, Christi tamen amor esse in te debet ad eum fortis, ut amara omnia reddat dulcia: hoc est, ut ea quae propter se sunt terribilia, propter Christum fiant optata. Nam propter sensum carnis nihil negligere oportet, quo Domini non perficiamus uoluntatem. Quod ubi fecerimus, nihil obest nobis quicquid in sensualitate tantum versatur naturae. *Nihil enim damnationis est ijs q; ui sunt in Christo Iesu.* Nam licet sentiunt quae illicita sunt, animo tamen non consentiunt. Hoc modo cura tu, ut quamlibet senseris pusillanimitatem aut formidinem naturae, animo & secundum rationem constans maneat & inuictus. Neque enim nobis dictum est: Non sit peccatum, sed non regnet peccatum in uestro mortali corpore. Ita nihil nobis nocet, sentientibus quidem carnis aut etiam naturae repugnantiam, modo à recto itinere, à ueritate, à Dei dilectione, propter id quod sentimus, non recedamus. Multo distant interuallo, sentire & consentire. Sentire, infirmitatis est humanae & ex carne: consentire uero, rationis est. Quicquid in te senseris uitij, modo non consentias, nullum tibi erit periculum. Ut non sentias non potes prohibere, uitium: ut uero non consentias, id auxilio diuino potes. Tertio discamus oportet, pro nulla re temporali tristari: & hoc est, quomodo iam dixi, aliquid agere omittere uel ex tristitia, quod illicitum sit, nec finire nos in exercitio uirtutum, in Dei laude, in uirtute oratione uel propterea impediri. At pro peccato, pro Dei irreuerentia, pro Dei contemptu, pro damnatione animarum, utique tristandum est. Docendus est tamen qui propter peccata sua tristatur, ut non secum solusq; tristetur contemplando peccatum atque secum corrigendo: quia haec tristitia nubilum & horrorem perturbationemq; animae generat. Sed conuertere tu ad Deum, & coram illo plange: ei te accusa, ei conuere, ei expone id propter quod tristaris. Hoc enim modo serenitas conscientiae reparabitur, & inter lachrymas quoque hilaresces, Deo magis confides, feruentiorq; post hac inuenieris atque constantior. Quarto, quomodo Christus non pro se tantum, uerum etiam pro alijs contristatus est: ita tu quoque te exerceas ad compassiōem, ad misericordiam, contristare pro peccatis alienis, ora pro salute proximi uulneret te damnatio aliena, torqueat te grumna proximi atque calamitas. Impartire quicquid potueris, afflicto aut desolato tam consilij quam auxiliij. Quinto, quo nostra fiat Deo acceptior tristitia, eandem debemus unire tristitijs Christi, atque in laudem & gloriam eiusdem, eandem omnemq; nostram pusillanimitatem sic unitam cum suis tristitijs offerre. Inde enim nostra tristitia uirtutem sortietur atque decorem, ut Deo digna fiat offerri. Sexto, quemadmodum uides Dominum Iesum pro tuis peccatis contristari, uides eum pauere & mestum esse, nunquid tu gaudijs mundanis operam dabis? Omnino non congruit,

Roma. 8.

Roma. 6.

Pro nulla re
temporali
tristitiam
habendam.

Tristitiam
habens pro
pter peccata
sua, quomo
do se ad Dei
conuertat.

Compassio
quomodo
erga proximum
exercenda sit.

Tristitia no
stra uti cum
Christi tri
stitijs unien
da sit.

gruit, vt ipse propter te tristitia afficiatur, tu vero gaudijs, ocijs, leuitatibus, rebusq; scurrilibus des operam. Disce igitur posthac te continere à consolationibus mundanis, à gaudijs, à iocis, à scurrilibus verbis, ab ociosis occupationibus. Noli ad hæc mania effundere cor tuum. Statue & conare ab huiusmodi abstinere, propter Dominum tuum contristatum. Memor esto. S. Elizabeth, quæ multa sibi gaudia subtraxit in ludis, in choreis, & alijs leuitatibus, mundanisq; gaudijs à quibus puella dum non profus potuit abesse propter alios, mox tamen retraxit se, dicens ad puellas siue ancillas nobiles alias: Satis sit nobis, aliquid de his gaudijs gustasse: quod reliquum hic est iucunditatis, propter Deum relinquamus. Septimo, non tristari oportet propter futura, quæ tibi an eueniant nec ne, incertus es. Inutilis est enim huiusmodi sollicitudo eorum quæ incerta sunt. Responde igitur illis incidentijs, quæ turbare te nituntur per sollicitudinem atque timorem futurorum: *Sufficit dies malitiæ suæ*, hoc est, satis est vt tunc tristitia me vel inuitum inuadat, cum præsto adfuerint mala. Vt quid inutiliter timeo? In manu domini cuncta sunt. Ipse (spero) nihil sinet super me venire, quod vires excedat meas, aut in quo bonitas ipsius sua me ad eum infirmum destituat ope. Si mihi imposuerit onus, addet tunc & vires, dabitq; animum sustinendi. Eius me prouidentia & bonitati sapientissimæ commendo.

Gaudijs mundanis renuntiandum esse.

S. Elizabeth vt gaudia mundi sibi intexdixit.

Timori futurorum quomodo obuiandum. Matth. 9.

IESUS ORABAT SEDVLVS. *Artic. VI.*

Dixit autem Iesus ijs quoque discipulis: Sustinete hic, & ^{Matth. 26.} ^{Marc. 14.} ^{Luc. 22.} ^{Ioan. 18.} vigilate mecum. Orate ne intretis in tentationem. Et ipse auulsus est ab eis quantum iactus est lapidis. Et cum processisset paululum, positis genibus procidit in faciem suam super terram, & orabat, vt si fieri posset, transfret ab eo hora, & dixit: Abba pater mi, omnia tibi possibilis sunt: Si possibile est, transfer calicem istum à me. Veruntamen non sicut ego volo, sed sicut tu. Et cum surrexisset ab oratione & venisset ad discipulos suos, inuenit eos dormientes. Et ait Petro sic: Simon dormis? Non potuisti vna hora vigilare mecum? vt quid dormitis? Surgite vigilate, & orate, vt non intretis in tentationem, spiritus quidem promptus est, caro autem infirma. Iterum secundo abiit, & orauit eundem sermonem, dicens: Pater mi, si non potest hic calix transire nisi bibam illum, fiat voluntas tua, Et venit iterum, & inuenit eos dormientes. Erant enim oculi eorum grauari, & ignorabant, quid responderent ei. Et relictis illis iterum abiit, & orauit tertio eundem sermonem dicens: Pater si vis, transfer calicem istum à me. Veruntamen non mea voluntas, sed tua, fiat. Apparuit autem ei angelus de coelo confortans eum.